

Núm. 52 • Any XIII • Juny 1997

Butlletí dels Lluïsos

Autocaristes d'Horta, a Santa Maria de Eunate (Navarra),
el dissabte 3 de maig de 1997.

Centre Parroquial d'Horta

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9 • Tel. 427 73 27 • 08031 Barcelona

Sant Lluís, patró i amic

La festa de Sant Lluís és per a nosaltres la celebració de la nostra festa anyal. Estem contents de tenir-lo per amic i protector. El nostre món necessita aquests signes de personalitat i

esperança per animar-nos a seguir endavant amb joia i compromís de servei.

La nostra feina i germanor de cada dia són un ressò de la vida d'aquests homes de bona voluntat, els sants, que han deixat el món amb més ganes de viure.

El nostre homenatge a Sant Lluís és la fidelitat al nostre ideari i al nostre estil de convivència i treball. El Centre Parroquial d'Horta és la casa pairal de tots els que valorem l'amistat i bona convivència com un valor que ens agermana i ens fa solidaris.

El nostre agraïment a tots els que fan possible aquesta bonica realitat al llarg de tot l'any. Sota el patrocini del nostre sant i amic, sant Lluís.

A tots: feliç festa patronal!

Antoni Palom,
Consiliari,

Germà de les Escoles Cristianes.

excursions

Baget, Rocabruna i Camprodon

Sil Jo també crec que la pluja és bona, de quan en quan, sobretot si plou moderadament. Neteja els carrers i les clavegueres. Els camps i els arbres agraeixen l'aigua. I els paraigües? Aquests també donen gràcies a sant Pere. Si no fem ús dels paraigües, uns altres que també quedaran sense feina. Així que avui ha tocat d'anar a Baget amb pluja.

I quina pluja que queia —el dissabte 19 d'abril de 1997— en sortir de casa! Sort que l'autocar ja estava a punt de marxa i ens hi vam aixoplugar!

Bé, una mica moixos pel dia que patiem, vam fer camí cap a Rocabruna. Tot el tra-

jecte anava plovent, però, com dic jo, som gent animada i com que ja portàvem paraigua, arribàrem a Rocabruna amb ganes de passar el dia el més bé possible.

Allà ja ens esperaven uns cotxes per portar-nos fins a Baget. Encara que som animats, també som una mica rondinaires. De tant en tant, sentim el disc que diu: "Justament avui plou. Si no plugués, això fóra més bonic. Llàstima que amb un dia així, no es disfruta tant." Però encara que el disc deia tot això, nosaltres endavant!

La carretera que va de Rocabruna a Baget té moltes corbes, però tots tranquils. El seu paisatge és meravellós. Baget està situat a uns 558 m d'altitud. En el seu millor temps tenia uns 140 habitants; ara, potser 12 o 20. És un poble petit, però té una cosa que no saps ben bé què és i que trobes graciós.

Actualment no hi ha botigues; els habitants han d'anar fora del poble per comprar-ho tot. Per visitar l'església s'ha de demanar la clau a una senyora que en té cura. Aquesta senyora té un petit negoci:

sumari

- 02. Consiliari / *Sant Lluís, patró i amic* / Antoni Palom
- 03. Excursions / *Baget, Rocabruna i Camprodon* / Pilar Martí
- 04. *Quatre dies per Navarra* / Oleguer Recasens
- 05. Poesia / *Cercava l'aucella* / R. Ribó i Vallribera • *Fred* / *La Nit de Sant Joan* / Joan Bartrolí i Bonany
- 06. Manualitats / *Les puntaires* / Dora Serra

- 07. *Parlem de Llibres* / Tres autores
- 09. Entrevistes / *Sis parelles joves* / Dora Serra
- 17. Records d'altres temps / *Del primer campament, amb mossèn Ribot* / Pere Solé i Sans
- 20. Socis / *Una medalla a un soci* / D.S.E.
- 20. Teatre / *Grup de Teatre L'Auca* / J.L. López Hormigó
- 21. Tennis taula / *Un any més* / Secció Tennis Taula
- 22. Vivències / *M'agrada donar bon exemple* / Joan Homar i Gibert
- 24. Infantesa / *Raconet del soci infantil* / Carmina

ven postals. Si té algun client, no li demanis pas la clau fins que ja està. Llavors t'acompanya fins a l'església, però no et dona entrada fins que no pagues per entrar: cent pessetes. Aquests diners són per a la restauració que s'hi fa, i amb l'ajuda dels visitants la van arreglant. Sant Cristòfol n'és el patró.

Després de fer un tomb pel poble hem tornat a Rocabruna, on també hem visitat l'església.

Tot seguit, a dinar a Molló.

Després, a la tarda, a visitar Camprodon i a caure en el "vici" de comprar. Que si galetes —que són molt bones—, que si algun pastís o llonganisses. En fi, sempre agrada portar alguna cosa als que s'han quedat a casa.

Pilar Martí

Quatre dies per Navarra

Dijous 1 de maig. — Sortida a les 7 del matí cap a Tudela o vàrem dinar i menjar un plat típic de la terra: *pochas*; és un plat de mongetes guisades. A la tarda, primera visita cultural al Palau Reial d'Olite. Després, el viatge continuà fins a Pamplona, a l'hotel Albret (nou de trinca) que serà casa nostra durant aquests dies.

Divendres 2. — Al matí, visita al monestir de Leyre i al castell de Javier i també una parada a l'embassament de Yesa. A la tarda, vàrem pujar al coll d'Ibañeta en un dia molt clar, ja que normalment hi ha boira i no es pot gaudir de la gran vista del Pirineu navarrès.

Ens va cridar l'atenció, al costat mateix

d'una ermita moderna, un munt de creus fetes amb bastons i lligades amb cordills o cintes, deixades allí pels peregrins que van a Sant Jaume de Compostel·la i que venen de França. En una de les creus hi havia una inscripció: Lourdes - Fàtima - Santiago.

També hi ha "la Roca del Roldán", monument dedicat no al Roldán dels nostres dies (que ja seria *guasa*), sinó que recorda la llegenda de *Ronaldo el Furios*(*). A Roncesvalles visitem la Reial Col·legiata on es venera la imatge d'una marededéu folrada de plata.

Dissabte 3. — Al matí anem fins a Estella, al santuari del Puy; després, a Obancos, on visitem l'església de Santa Maria de Eunat (*vegeu la fotografia de la portada*), on, per cert, se celebra un casament. A Puente de la Reina cal fer-hi una parada, com els peregrins de Santiago. A la tarda, visita lliure al centre de Pamplona.

Diumenge 4. — Dia de tornada i parada a Sos del Rey Católico per veure les últimes pedres velles, plenes d'història. Diem adéu-siau a la Verge del Pilar, a Saragossa, i, després de dinar, *carretera y manta* fins al carrer Campoamor d'Horta.

Tot va anar molt bé.

Oleguer Recasens

(*) Aquest personatge llegendari, que morí l'any 778 a la batalla de Roncesvalles, era nebot, o fill, de l'emperador Carlemany. El seu nom era, al seu temps, Rodlan o Rodlandhus. Actualment, en català, és Rotllà o Rotllan; però mossèn Cinto, al poema *Canigó*, l'anomena Roland, com en francès. (Heu llegit mai *La Chanson de Roland*?) En italià es diu Orlando. (Heu sentit parlar d'*Orlando Furioso*?) I en castellà, Rolando o Roldán. Trieu i remeneu. — N. del C.

Cercava l'aucella

Cercava l'aucella
la santa donzella,
la Mare de Déu,
un lloc per trobar-hi
un cor per sagrari
on pogués niuar-hi
l'amor del Fill seu.

Vegé una flor bella
brillant com l'estrella
més pura d'un cel;
n'era un llir d'aroma
com tendra coloma
que l'amor desploma
tot dolç com la mel.

La flor encisera
Lluís son cor n'era
qui nasquí per Déu.
Oh llum de puresa!
Oh port de grandesa!
Per tan gran bellesa
sospira el cor meu.

Juliol de 1913

R. Ribó i Vallribera

El vent escombra del carrer les fulles
que van caient arreu, de temps ençà;
fa l'udol del mastí i com agulles
es clava a flor de pell... Quin fred que fa!

Hivern de 1956

Joan Bartrolí i Bonany

La Nit de Sant Joan

L'aire enrogit de les roents fogueres
al cel la pirotècnica esclatant;
musiques, llums, garlandes i banderes;
oh, joia de la Nit de Sant Joan!

De pólvora un baf va entremesclant-se
amb gatzara de grans, joves i infants;
dels cors un doll gojós va traspuant-se:
la llum i els estels piquen de mans.

I en el brogit de quitxalla i en la dansa
al so de l'altaveu cixordador,
sota l'engarlandat multicolor,

hi ha el cor de nostra terra fent usança
de seculars costums d'una regió
que vessa, encar, perfums de tradició!

Juny de 1959

Joan Bartrolí i Bonany

Les puntaires

El dia 8 de març de 1997 s'ha celebrat la Diada Internacional de la Dona.

A la barriada de Sant Andreu, l'Ajuntament del districte ha organitzat un extens programa d'activitats amb el títol general de: *Barcelona i les Dones*.

Col·loquis, exposicions, festes musicals, àpats extraordinaris i *trobada de puntaires*. Aquesta ha estat la tercera que organitza l'Associació de Dones.

Com a col·laboradores dels Lluïsos d'Horta, unes quantes puntaires de la secció de Manualitats hi hem pres part.

Per a mi ha estat una grata sorpresa viure l'ambient i participar en la Trobada.

Devem ser pels volts de cent puntaires. Les veteranes en aquests afers diuen que aquesta és una trobada minúscula perquè no ha agafat renom encara. La llista dels pobles on se'n fan, de trobades de puntaires, és llarguíssima. Una petita mostra:

Arenys de Mar, Badalona, Benicarló, Caldetes, Calella, Canet de Mar, Castelldefels, Igualada, Palafrugell, Palau de Plegamans, Peníscola, Poble Nou, Sant Adrià, Teià, Sant Vicens dels Horts, Vilanova i la Geltrú... a més dels barris de Barcelona.

Aquí, en aquesta plaça de can Fabra, al costat d'un llac amb bonics sortidors i a tocar de l'antiga fàbrica de Fabra i Coats, hi havia representació de 12 grups de pobles i barris. Els organitzadors havien preparat taules i cadires per a totes les participants. Cada taula amb un cartell anunciador de la localitat de les participants, i *botellins* d'aigua.

Trobada de puntaires, a Sant Andreu

d'admiració. Quines joies de mans femenines!

Les puntes tenen noms molts variats, segons l'estil i la manera de treballar-les:

Punt d'agulla, blonda bordana, punta belga, estil duquessa, la verge, el mig punt, el punt sencer, l'aranya...

Entre les puntaires es respira un ambient festiu i d'amistat. Les mans àgils de dones joves i velles parlen d'unes feines que no són pagades amb cap diner. Les obres d'art no tenen preu. Les puntaires són unes veritables artistes.

Dissabte 3 de maig de 1997.— Avui, les puntaires dels Lluïsos d'Horta hem tornat a reunir-nos en una altra trobada de puntaires, al Guinardó, amb motiu de la seva Festa Major i de les celebracions extraordinàries per commemorar el primer centenari del naixement com a barri de la ciutat de Barcelona.

La primera trobada de puntaires ha estat força reeixida. Unes 70 puntaires han participat en la mostra. Els veïns han acudit en quantitat per admirar i retratar les randes. L'associació Nou Horitzó, propulsora d'aquesta trobada, ha animat la festa i s'ha atrafegat per a fer-la agradable. Ens han omplert de regals!

La nostra professora, l'Elena Sal, ensenya a les deixebles de Nou Horitzó.

(Quina sort!)

Les trobades de puntaires es repeteixen cada setmana i moltes de les nostres treballadores hi assisteixen regularment.

Dora Serra

Parlem de llibres

Joc brut, de Manuel de Pedrolo. Col.lecció universal de butxaca. El Cangur. Edicions 62. Primera edició (al Cangur), 1975; dinovena edició, 1979. Primera edició (a la Cua de Palla), 1965.

Manuel de Pedrolo va néixer l'any 1918 al llogarret segarrenc de l'Aranyó.

"Si no li hagués vist les cames, no hauria passat res", diu el protagonista d'aquesta novel·la de misteri. No hi hauria hagut un assassinat; hi hauria hagut la vida rutinària de cada dia. Ell s'hauria limitat a llegir la notícia al diari. El protagonista hauria estat un altre i un altre l'assassí. Però va veure-la, ell, i aleshores no podia pas saber que era tan mortal com una arma de foc carregada.

Montse Jaimejuan

Guia del romànic català, de Josep Bartomeu, amb la col·laboració de Llorenç Navarro. Cavall Fort.

Si us agrada l'art romànic, us recomano que compreu la *Guia del romànic català - Principat, Andorra, Rosselló i Aragó*.

En aquest llibre trobareu moltes rutes —vuitanta-dues— per fer. Crec que a qui li agradi conèixer món i l'art romànic li pot ser de gran utilitat, ja que explica molt bé tots els itineraris.

Sobretot, si sortiu de vacances o de cap de setmana, a més de donar-vos idees també us diu detalladament les distàncies en quilòmetres. I ens parla del romànic que hi ha a la nostra muntanya de Collserola.

Si seguïu les seves rutes coneixereu molt bé Catalunya i el seu romànic.

Pilar Martí

No, sense la meva filla, de Betty Mohmoody i William Hoffer. Editorial Planeta/Seix Barral. Última edició, 1994. Preu: 2.100 ptes.

L'última novel·la que he llegit ha estat *No, sense la meva filla*. És la història real de Betty Mohmoody, nord-americana casada amb un metge irani. L'agost de 1984, el matri-

moni, amb la seva filla de quatre anys, va a passar les vacances a Teheran, i el marit decideix quedar-s'hi per sempre. Betty es veu obligada a romandre en aquella país, a no ser que accepti separar-se de la seva filla, ja que la llei islàmica protegeix absolutament els drets del pare de família, i tant ella com la nena són considerades iranis.

Aquesta novel·la relata la llarga i difícil trajectòria de Betty i la seva nena fins que, després d'una forçada adaptació a la quotidianitat irani, aconseguen sortir del país.

A mi el que més m'ha impressionat del relat, ha estat la fortalesa personal, el valor i la fe de la protagonista, que no defalleix davant de tants i tants obstacles que ha de vèncer fins aconseguir tornar als Estats Units.

Josefina Valcàrcel

Els fantasmes del Trianon, de Nèstor Luján. Premi Sant Jordi de novel·la 1995. Columna Edicions S.A. Preu: unes 2.000 ptes.

Aquesta novel·la — llegida per mi a Martinet de Cerdanya, de juliol a setembre de 1995 — conté tots els ingredients de la vasta cultura de Nèstor Luján. És històrica, amb

descripció de documentats fets sobrenaturals, i policíaca amb incursions en el món de la gastronomia.

El fantasma de la reina Maria Antonieta s'apareix a dues turistes angleses al palau de Versalles l'any 1901, en una escena que efectivament és produït el 1789 en plena Revolució Francesa. El 1951, cinquanta anys després, quatre personatges interessats en temes paranormals es proposen repetir l'experiència de les dues angleses.

Nèstor Luján nasqué l'1 de març de 1922 a Mataró. Sentia una infinita curiositat per tot allò que pogués eixamplar els estrets horitzons amb què sovint ens conformem.

Montse Jaimejuan

Sis parelles joves

En aquest número de juny, mes en què s'escauen les festes patronals de sant Lluís Gonçaga, voldríem dedicar especial atenció a les parelles de socis joves que veiem assiduament pels nostres locals. Volem remarcar que la sana i ancestral costum de formar famílies entre els nostres socis continua vigent encara avui dia.

Toni Solé i Serra

Soci núm. 158, nascut el 14-6-1963.

Núria Font i Revilla

Sòcia núm. 296, nascuda el 5-5-1967.

Núria. — Quan vaig complir els setze anys, en començar a treballar i guanyar un sou, em vaig fer sòcia dels Lluïsos. Hi venia des de petita, amb els pares i germans. Al cinema, a les sessions de teatre, a jugar. Havia ballat danses catalanes una temporada. Els Lluïsos ha estat el meu lloc d'esbarjo.

Toni. — Jo també he vingut sempre pels Lluïsos. M'hi portàvem els pares. Ells em feren soci, de primer del Club 2002 i després de la plantilla dels grans. (Fins als 18 anys no et donaven núm. de soci

gran, cosa que em fa estar molt endarrera en la llista.) Jo no he ballat mai danses catalanes, però sí que he sortit a la pel·lícula *El preu de la venjança*. El que més he fet és jugar a futbol sala. Durant la Festa Major de l'any 1992, jugant el torneig d'inter-entitats i defensant els colors del CPH, em vaig trencar el canell i lesionar un genoll. Ja no he pogut jugar més.

Núria. — Recordo que als dotze anys ja ajudava a vendre entrades, al costat de les dues Carmes, que només em deixaven tallar els tiquets i donar-los al públic. Als setze anys ajudava a Secretaria, al costat del pare, que va ser molts anys de la junta directiva. Jo també vaig ser-ho, amb el càrrec de vice-secretària.

Toni. — Jo no començo a tenir responsabilitats fins després de fer el servei militar. Entro a formar part de la junta sense càrrec específic, solament vocal. Ah, sí: abans d'anar a la *mili* ja havíem fundat l'equip de futbol sala, que va passar a ser secció dels Lluïsos l'any 1982. Coneixia, de sempre, la Núria, però cadascú anava pel seu cantó. En ser membre actiu i haver d'assistir a reunions de junta, ens comencem a tractar més, parlem, ens avenim...

Toni, Núria, Marta i Clara

Núria. — ... I el 3 de setembre de 1990 ens casem. Continuem als Lluïsos, sense responsabilitats concretes...

Toni. — ... Però col·laborem en les dotze hores de l'esport i en els tornejos d'inter-entitats. Vaig participar en l'adequació dels Estatuts del Centre, juntament amb un bon grup de socis.

Núria. — Tenim dues filles i les dues són sòcies des del dia que van néixer: la Marta i la Clara. Quan vagi una mica més sobrera de temps, penso tornar a ser sòcia activa. Ara solament col·laboro en els cants de l'església, sóc del grup de joves i formo part del Consell Pastoral. Quan tinc reunions, en Toni s'ocupa de les dues nenes.

Toni. — Quan sóc jo qui té reunions, se n'ocupa ella.

Núria. — Quan en tenim tots dos, sempre hi ha algun oncle o tieta que ens supleix.

Toni. — O la padrina Isa... No hi ha com ser una gran família!

Joan Basco i Sendra

Soci núm. 256, nascut el 22-8-1962.

Carmina Lara i Garcia

Sòcia núm. 589, nascuda el 27-12-1963.

Joan. — De ben petit, els pares em portaven al cinema dels Lluïsos. Aquesta és la primera visió que tinc del C.P. No hi tenia amics aleshores. No és fins als catorze anys que m'incorporo a jugar a futbol sala en l'equip del Ràpid, que ja funcionava des de feia una temporada. Jugàvem

Joan, Carmina, David i Sònia

al Cau. Havíem participat en les 24 hores de l'esport que cada any es muntaven al Cau. Era un "mogollón" la gent que hi participava. De primer jugàvem com a infants; més tard juvenils i grans, ja amb canvi de nom: fórem l'equip Bacardí. La majoria de nois que formàvem aquell gloriós equip encara correm pels Lluïsos. Hem perdut de vista l'Eduard Boixet, i potser algú altre no ve gaire sovint, però, vaja, encara som "la colla".

Carmina. — Jo era una "fan" dels futbolistes. De primer, érem una colla de noies que els anàvem a animar, però de mica en mica em vaig quedar sola.

Joan. — Em sembla que hem estat l'equip amb menys públic de tota la història del futbol sala. No teníem animadors. Tothom es ficava amb nosaltres. Érem els "nens bons" de la Parròquia.

Carmina. — Hi havia cada equip de "quinquis" que feia por!

Joan. — Una vegada m'amenaçaren amb un ganivet de butxaca. Jo anava a fer un "saque" de banda i em vaig sentir la punxa del ganivet entre les costelles i el jugador que em deia. "Si metéis gol, te rajo". Vaig passar la bimba al Lluís Solé.

Ell xuta a porteria, toca el travesser i el pal de banda, i la pilota va a fora! Ai, quina sort!

Carmina. — De vegades hi havia bufetades. Jo vaig rebre de valent a Vilanova i la Geltrú, en un dels tornejos més sonats.

Joan. — Doncs, el que són els jugadors! Aquell dia va ser memorable. Allà ja no hi havia "nens bons" ni criatures. Allà hi havia garrotades pels quatre cantons! Malgrat aquestes batusses esporàdiques, la veritat és que ens ho passàvem molt bé. Fèiem bons esmorzars i bons vermut, sempre al bar dels Lluïsos, la nostra casa.

Carmina. — El 22 de març del 1986 ens vàrem casar i fou aleshores que em vaig fer sòcia dels Lluïsos, perquè aquí tinc els meus amics i aquí és la meua segona casa.

Joan. — Ara tenim dos fills: en David, soci núm. 576, que sempre corre per aquests locals, i la Sònia que encara no té número de sòcia assignat perquè ens hem distret d'omplir les butlletes. Quan surti el BUTLLETÍ, de segur que ja el tindrà.

Carmina. — En Joan, juntament amb una colla de col·laboradors, organitzen la Festa Major de Siurana. També han muntat un equip de bitlles.

Joan. — En teoria, en aquest equip hi ha la majoria dels antics jugadors del Bacardí. Per a totes les activitats, siguin a Horta, a Siurana o a les Babeques, la nostra Seu Social és el Centre Parroquial d'Horta. La Carmina és la col·laboradora de l'apartat infantil del BUTLLETÍ dels Lluïsos.

Carmina. — Jo parlava en castellà, de sempre, fins que em vaig incorporar a la colla del futbol sala i vaig començar a aparellar-me amb en Joan. I no sóc pas

l'única a haver-me passat al català. N'hi ha d'altres, de nois i noies.

Joan. — Una altra cosa molt positiva és que aquí hem trobat una veritable família. Som una colla de companys capaços de compartir penes i alegries i d'ajudar-nos no solament espiritualment sinó fins a rascar-nos la butxaca quan ha arribat algun cas d'emergència.

Carmina. — En castellà hi ha aquell adagi que diu "*Obras son amores y no buenas razones*".

Eduard Pros Caballero

Soci núm. 321, nascut el 18-1-1962.

Lourdes Expósito Patiño

Sòcia núm. 472, nascuda el 11-2-1968.

Eduard. — Jo, de petit, venia a jugar a tennis taula i vaig ser soci del Club 2002, però no vaig ser constant, fins que m'enrolo al futbol sala Bacardí i m'ho prenc seriosament. Estàvem federats a la OAR i el nostre camp era el Cau. Defensàvem els colors del CPH. Portàvem l'escut del Centre a les samarretes. La Junta ens subven-

Eduard, Lourdes i Silvia

cionava una part de les despeses i la resta anava a càrrec nostre: desplaçaments i equipament. El lloc de concentració sempre ha estat el bar dels Lluïsos.

Lourdes. — Jo era de la colla de la Parròquia que acostumàvem a reunir-nos al bar dels Lluïsos. Jugàvem al billar i vàiem, a distància, els nois del futbol. Un dia ens vam convidar a anar a veure un partit al Camp de l'Arpa. Des d'aleshores començàrem a fer grup tots plegats.

Eduard. — Ens vàrem conèixer un mes de setembre. La Lourdes i l'Anna Sabadell feien un partit de billar. Jo em vaig fixar molt en la Lourdes i em vaig dir: "Aquesta noia ha de ser per a mi." L'acompanyava a la Parròquia, anàvem junts a Missa, l'esperava a les sortides de reunions...

Lourdes. — Ens vàrem casar el 3 d'agost del 1991. Ara tenim una nena que es diu Sílvia i és la sòcia núm. 803.

Eduard. — Vaig ser de l'equip de gent jove en les festes extraordinàries del 125è aniversari del Centre. He participat en la remodelació dels Estatuts. Vaig a totes les assemblees de socis i sóc capaç d'enfadar-me força. M'agradaria canviar algunes coses!

Lourdes. — Jo no m'he compromès tant i menys ara, amb la petita Sílvia. Vaig jugar a l'equip de futbol sala femení que hi hagué una temporada als Lluïsos. Entrenàvem i jugàvem a la pista de la piscina d'Horta i també al Mare Nocturn, sempre subvencionades pels Lluïsos. L'equip s'anà desvinculant del CPH i acabà essent autòcton. Ara es diu Futbol Sala Femení Horta

Eduard. — En aquests moments no tinc cap càrrec concret dintre dels Lluïsos. Jugo a bitlles i he estat membre fundador de la Penya Blau i Grana d'Horta, membre de la Junta i representant a la Coordinadora d'Entitats d'Horta. En aquests moments formo part de la Comissió de Festes. Ja

comencem a projectar la Festa Major d'Horta.

Lourdes. — El nostre punt de reunió amb els amics sempre és aquí, al bar dels Lluïsos.

Eduard. — El CPH m'ha donat moltes coses: amics, amb tot el seu significat més valuós, la segona casa, m'ha fet descobrir una llengua que no m'interessava i que ara estic orgullós de parlar. La relació amb els socis antics de la Casa es fa una mica difícil a causa de la diferència d'edats. Hi ha un buit generacional. Falta el pont entre les generacions dels anys 30 i la nostra, la dels anys 80. Ens falten els germans grans, els pares. Els que venen al darrere ja tenen el nostre recolzament. De tota manera, l'ideal és tirar endavant aquesta Entitat centenària malgrat defectes i deficiències, però sense que perdi la seva personalitat. Aquí és a casa nostra i l'estimem.

Erènia Font i Revilla

Sòcia núm. 284, nascuda el 5-7-1964.

Marc Anton i Recasens

Soci núm. 344, nascut el 4-12-1968.

Marc. — L'any 1986 hi havia un grup de teatre que dirigia en Salvador Bertran. Estaven assajant *El casament dels petits burgesos*. Jo m'hi vaig incorporar les últimes setmanes abans de l'estrena.

Erènia. — Aquesta obra l'havíem de fer tres vegades, però ens va arribar una carta dels hereus de l'autor, just després del dia de l'estrena, en què ens prohibien la seva representació.

Marc. — Només l'han feta, des d'aleshores, en teatres de professionals, i encara amb problemes.

Erènia. — Jo vinc pels Lluïsos des que vaig néixer: a jugar, a veure cinema, teatre (en la meva infantesa se'n feia molt

cionava una part de les despeses i la resta anava a càrrec nostre: desplaçaments i equipament. El lloc de concentració sempre ha estat el bar dels Lluïsos.

Lourdes. — Jo era de la colla de la Parròquia que acostumàvem a reunir-nos al bar dels Lluïsos. Jugàvem al billar i vàiem, a distància, els nois del futbol. Un dia ens van convidar a anar a veure un partit al Camp de l'Arpa. Des d'aleshores començarem a fer grup tots plegats.

Eduard. — Ens vàrem conèixer un mes de setembre. La Lourdes i l'Anna Sabadell feien un partit de billar. Jo em vaig fixar molt en la Lourdes i em vaig dir: "Aquesta noia ha de ser per a mi." L'acompanyava a la Parròquia, anàvem junts a Missa, l'esperava a les sortides de reunions...

Lourdes. — Ens vàrem casar el 3 d'agost del 1991. Ara tenim una nena que es diu Silvia i és la sòcia núm. 803.

Eduard. — Vaig ser de l'equip de gent jove en les festes extraordinàries del 125è aniversari del Centre. He participat en la remodelació dels Estatuts. Vaig a totes les assemblees de socis i sóc capaç d'enfadar-me força. M'agradaria canviar algunes coses!

Lourdes. — Jo no m'he compromès tant i menys ara, amb la petita Silvia. Vaig jugar a l'equip de futbol sala femení que hi hagué una temporada als Lluïsos. Entrenàvem i jugàvem a la pista de la piscina d'Horta i també al Mare Nocturn, sempre subvencionades pels Lluïsos. L'equip s'anà desvinculant del CPH i acabà essent autòcton. Ara es diu Futbol Sala Femení Horta

Eduard. — En aquests moments no tinc cap càrrec concret dintre dels Lluïsos. Jugo a bitlles i he estat membre fundador de la Penya Blau i Grana d'Horta, membre de la Junta i representant a la Coordinadora d'Entitats d'Horta. En aquests moments formo part de la Comissió de Festes. Ja

comencem a projectar la Festa Major d'Horta.

Lourdes. — El nostre punt de reunió amb els amics sempre és aquí, al bar dels Lluïsos.

Eduard. — El CPH m'ha donat moltes coses: amics, amb tot el seu significat més valuós, la segona casa, m'ha fet descobrir una llengua que no m'interessava i que ara estic orgullós de parlar. La relació amb els socis antics de la Casa es fa una mica difícil a causa de la diferència d'edats. Hi ha un buit generacional. Falta el pont entre les generacions dels anys 30 i la nostra, la dels anys 80. Ens falten els germans grans, els pares. Els que venen al darrere ja tenen el nostre recolzament. De tota manera, l'ideal és tirar endavant aquesta Entitat centenària malgrat defectes i deficiències, però sense que perdi la seva personalitat. Aquí és a casa nostra i l'estimem.

Erènia Font i Revilla

Sòcia núm. 284, nascuda el 5-7-1964.

Marc Anton i Recasens

Soci núm. 344, nascut el 4-12-1968.

Marc. — L'any 1986 hi havia un grup de teatre que dirigia en Salvador Bertran. Estaven assajant *El casament dels petits burgesos*. Jo m'hi vaig incorporar les últimes setmanes abans de l'estrena.

Erènia. — Aquesta obra l'havíem de fer tres vegades, però ens va arribar una carta dels hereus de l'autor, just després del dia de l'estrena, en què ens prohibien la seva representació.

Marc. — Només l'han feta, des d'aleshores, en teatres de professionals, i encara amb problemes.

Erènia. — Jo vinc pels Lluïsos des que vaig néixer: a jugar, a veure cinema, teatre (en la meua infantesa se'n feia molt

porades i vàrem participar en els campionats de Catalunya, celebrats a Valls.

Lolo. — No van guanyar, però van fer molt bon paper. Hi havia equips molt forts, en aquell campionat i les nostres noies no tenien gaire rotatge.

Leo. — Vàrem jugar dues temporades: entre el 1983 i el 1985. Es va dissoldre l'equip i mai més n'hi ha hagut un altre.

Lolo. — Com a cosa bona, s'ha de remarcar la formació de dues parelles que han arribat al matrimoni: Manuel Domingo (un dels grans jugadors del CPH) amb l'Isa, la Isabel Pérez, i la nostra: Lolo-Leo.

Leo. — Ens vàrem casar el 30 de juny del 1985 i tenim un nen, en Tomàs, que té deu anys. El nostre fill no juga a tennis taula, per ara. Està a l'equip de futbol de l'Horta en la categoria dels Alevins.

Lolo. — Venim, fonamentalment, als Lluïsos pel tennis taula. Jo enyoro aquells anys que vàrem formar el CINC, Circuit d'Intercanvi Cultural. L'animador del grup era en Jaume Trilla; l'equip promotor estava format per: Joan Homar, Roser Solé, els germans Rosalia i Lluís Caminal, Montse Conesa, Montserrat Aragall, Marta Portillo, Lluís Adell, Tito Rueda, Queta Carrés i jo (em sembla que no em deixo ningú!). En Jaume va tenir la gran idea i jo m'hi vaig entusiasmar, com la majoria. Vàrem arrossegar mitja barriada d'Horta. La nostra idea era posar en contacte la gent amb afeccions o inquietuds comunes. Disposàvem d'un fitxer amb dades d'unes 300 persones. Cada mes editàvem una circular que recollia propostes dels participants. D'aquesta manera aconseguíem posar en

Lolo, Leo i Tomàs

contacte persones interessades en aprendre anglès, aficionats a l'astronomia, al teatre, a col·leccionar objectes de tota mena... Van passar grans personatges a fer xerrades. Lluís Carandell ens va venir a parlar de la *Vida en Comuna*. La sala del teatre es va omplir de gom a gom i la policia no ens treia l'ull de sobre. També va venir en Lluís Racionero, l'arquitecte Miralles, l'orquestra Elèctrica Dharma que aleshores començava a tenir fama. Vàrem fer festivals de titelles, concerts de rock. Un d'aquests concerts va ser de sitar (una guitarra amb mànec llarg que tocava un hindú), cants corals, debats, xerrades de contracultura, de sexualitat... Tot era gratuït. Com a màxim, demanàvem la voluntat per aconseguir cobrir les despeses de programes, desplaçaments i imprevistos. La junta dels Lluïsos (el president era en Josep Urdeix) ens donava una petita subvenció. Si hi havia números vermells ho pagàvem els organitzadors. Per a fer qualsevol cosa es requeria molta burocràcia de permisos expedits pel Govern Civil. Teníem ben fregit, l'Urdeix ja que cada xerrada atreia la policia que vigilava que no fèssim propaganda subversiva. La col·laboració

de l'amic Josep Forn ens va ser de vital importància. Ai! Com enyoro aquells dies!

Leo. — Tot això passava allà els anys 1972-73-74 i 75 quan jo tenia de set a deu anys. Jo vaig començar a jugar a tennis taula als 18 anys. Després de casada ja no he tornat a fer cap més partit. Entre la feina, la casa, el nen... No trobo el moment de tornar a pensar en equips de tennis. Em falta empenya. No sóc com el Lolo.

Lolo. — Jo intento animar-la perquè tornem a organitzar un equip femení, però no me'n surto. No la vull pas pressionar. En realitat, jo tampoc estic enrolat en cap torneig.

Leo. — Està estudiant Ciències Físiques, a part de treballar, i el temps se li escapa.

Lolo. — Estimulat per l'exemple d'un exjugador nostre, en Jaume Lliure, un gran matemàtic, jo he començat aquesta carrera. M'estic preparant per passar exàmens d'assignatures de 2n i 3r curs. Jo sóc enginyer de Telecomunicacions i treballo a la Telefònica. Aquesta carrera que vull fer, me la prenc com un *hobby*.

Leo. — Tot i no jugar en cap competició de tennis taula, sempre troba temps per anar a entrenar-se i seguir l'evolució dels seus companys, i les seves epopeies.

Lolo. — Jo sóc de l'equip dels veterans i aquest any hem patit molt per a conservar-nos dins de la categoria alta. Ho hem aconseguit! Esperem la incorporació a l'equip de veterans, l'any que ve, de dos dels jugadors que s'acosten a la barrera dels quaranta: en Benito Moreno i en Josep Maria Miró.

Leo. — El tennis taula

ocupa un lloc privilegiat en la vida del Lolo.

Lolo. — Tota la vida és un gran privilegi!

Dolors Miró i Castells

Sòcia núm. 131, nascuda el 6-12-1959.

Florian Moreno i Muñoz

Soci núm. 389, nascut el 16-6-1960.

Dolors. — No recordo quan vaig començar a venir per aquí els Lluïsos. El pare era el cafeter i jo venia a "ajudar-lo" o a destorbar-lo. Veníem tota la família. L'Eulàlia tan sols tenia tres mesos. En Josep Maria, només amb set anys ja jugava a tennis taula. També participàvem quasi tots a ballar a l'esbart. En Jaume començà als cinc anys. Jo m'hi vaig incorporar als sis. Els dissabtes i diumenges, dies que el bar era obert tota la jornada (durant la setmana només s'obria a la tarda), passàvem el temps jugant i esvalotant per tota la casa. Fins dinàvem i sopàvem aquí.

Flori. — Jo em vaig apuntar soci als nou anys. Venia d'Andorra de Teruel on vivia amb els pares i els meus cinc germans.

Flori, M. Dolors, Xavier i M. del Mar

L'any 1969, tota la família ens traslladàrem a viure a Horta. El meu germà petit José Manuel i jo ens férem socis per anar al cinema dels Lluïsos i jugar a tennis taula. Vaig conèixer a tota la família Miró i naturalment, a la Dolors, encara que en aquells moments no tenia pas projectat el futur matrimoni. Cal esperar l'any 1975, que comencem a funcionar com a parella.

Dolors. — ... I ens casem el 15 de novembre de 1980. Tenim dos fills: en Xavier, soci núm. 745, i la Maria del Mar. En Xavier, des de fa dos anys, juga a tennis taula amb l'equip infantil. El meu germà Jaume n'és l'entrenador.

Flori. — Als catorze anys jo ja feia d'entrenador d'un equip de futbol infantil que va organitzar la junta dels Lluïsos. Ens van pagar l'equip. Ens dèiem CPH i jugàvem als camps de Martí Codolar, els dissabtes al matí. Va durar tres temporades. Vàrem organitzar una lligueta i una espècie de *Copa del Rei*, jugades entre vuit equips d'escolars. Quan es van desfer els vuit equips, s'acabà el futbol infantil. Després vaig ser l'entrenador de l'equip femení *Rayo de Horta*, també dels Lluïsos.

Dolors. — Jo hi jugava, juntament amb la Pepi Medina, la Susanna, l'Ester, la Carmen i altres. Tothom es va fer soci dels Lluïsos.

Flori. — Era la condició per a poder jugar.

Dolors. — Jugàvem al Cau. Fèiem lliguetes, sempre jugades al Cau.

Flori. — Vaig anar a la *milli*, un cop casat. Em donaren de baixa pels meus problemes d'estrabisme. Torno a casa, sense feina i m'incorporo a fer de cafeter juntament amb el meu sogre. M'hi tiro dos anys gairebé. Un altre any visc de l'esquifit sou que rebia de l'atur. Per fi puc entrar en una empresa electrònica on porto ja deu anys. L'any 1994 vaig tenir l'oportunitat de fer-hi entrar en Toni Solé, que també estava en atur. Tots dos podem respirar amb feina

fixa, cosa que avui dia no arriba a tenir tothom qui ho desitja.

Dolors. — Jo tinc alguna feina esporàdica, sense Seguretat Social. Fa dos anys que ja no ballo a l'Esbart. M'ocupo de la casa i de la família.

Flori. — Jo participo en els tornejos de tennis taula que s'organitzen durant les festes de Sant Lluís, a les 12 hores de l'esport i en els tornejos de la Festa Major d'Horta: cartes, dominó, petanca i allà on calgui. Sóc de l'equip de bitlles. Aquest any anem al Campionat de Catalunya de Vilanova de la Barca (el Segrià).

Dolors. — A les festes de Siurana ens hi apuntem tots els de casa. Bé, la nena no, perquè prefereix anar a la platja, a casa dels avis. Ja té tretze anys i vol fer la seva amb les amigues.

Flori. — Cada tarda, en sortir de la feina, el meu lloc de reunió és el bar dels Lluïsos, a fer tertúlia amb els companys, i una partida de cartes, si ve al cas. Som un grup de gent que organitzem moltes coses, però sempre és a nivell de grup. Jo veig el CPH massa apagat a nivell d'Entitat. No hi ha gaire col·laboració. En aquests moments hi ha uns tornejos de billar organitzats pel cafeter Xavier Revilla, que fan bellugar gent nova. Hi participen socis i no socis a jugar cada cap de setmana i alguns d'aquests nous vinguts comencen a venir moltes tardes. De totes maneres, falten activitats de conjunt. Temps enrere, hi havia una vocàlia de joventut, que ara sembla fosa. Falta dinamisme!

Aquesta és una petita mostra d'algunes de les parelles que avui dia corren pels nostres locals. Els anhels i les inquietuds són heterogenis, i creiem que això és cosa bona. Hi ha vitalitat, hi ha ganes de tirar endavant la nostra centenària Entitat.

Dora Serra

Capítol LII

Del primer campament, amb mossèn Ribot

A I BUTLLETÍ núm. 47, amb motiu de l'homenatge al Dr. Francesc Camprubí, canonge de la Seu barcelonina, em referia al nostre campament de 1946, a Riells del Fai, on tinguérem el privilegi de gaudir de la seva companyia durant totes les hores de l'acampada.

Però no era pas aquell el primer campament organitzat per la Joventut d'Acció Catòlica-Centre Parroquial, sinó el segon. El primer tingué lloc del 14 al 18 de juliol de 1945 també a Riells, però no pas a Riells del Fai, sinó a Riells del Montseny, poblet d'uns 500 habitants en aquell temps, amb moltes cases escampades, situat a l'estribació oriental del massís del Montseny.

Si en el segon campament havíem gaudit de la presència del Dr. Camprubí, en el primer havíem disfrutat d'un altre prestigiós sacerdot de la nostra terra. L'església de Sant Martí, la petita abadia de Riells, parcialment romànica, estava regida per mossèn Pere

Ribot, eximi poeta que, molt delicat de salut, acaba de ser homenatjat als seus 89 anys. Va ser la primera vegada que assistírem a una missa de cara al poble; mossèn Pere es va avançar tant a la innovació que ens resulta sorprenent que el 1958 el bisbe Cartanyà, de Girona, li digués:

—Sé que segueix dient la missa de cara al poble, però a vostè li ho tolero (1).

Per ser, el nostre primer campament, el meu primer campament civil, tant diferent dels que m'havia tocat patir durant la guerra incivil, en guardo un record ines-

(1) Joan Subirà. *Capellans en temps de Franco*, pàg. 62.

borrable, tant inesborrable que em permetreu que el descrigui talment com si l'estigués vivint en aquests moments.

El meu germà Ferran i un servidor hi arribàrem el dia 16 ja cap el tard, i amb tot i que ens trobàvem a mitja hora llarga del campament, ens ve a rebre una delegació acompanyada de mossèn Pere que fa mitja vida al campament. Arribem ja fosquejant, quan la majoria del jovent està ocupat en la preparació del sopar a les ordres del cap de cuina, polifacètic Martinet, que igual compon una melodia que prepara el plat més succulent. Tot seguit prenem possessió de la tenda que ens reservaven.

El campament està situat a prop de la Font dels Castanyers, en un bonic prat a la ribera d'un rierol que, esmunyint-se entre roques abruptes, va entonant una cançó que no s'acaba mai. La nit és fresca i és qüestió de recórrer a la roba d'abric. Asseguts al voltant del foc, es resa el sant rosari dirigit per mossèn Pere, mentre la llenya, en cremar-se, una i altra vegada espetrega llançant espurnes i més espurnes que s'escampen pels aires i moren camí del cel. Des-

prés del sopar es canta i es riu a tot pulmó, i les rialles, franques i sonores, s'eixamplen en la nit que estén ombres negres i extravagants plenes d'inquietud i de misteri. Donada l'ordre de descans, tothom es retira a les tendes i aviat el silenci més absolut ho envaeix tot.

Molt de matinada, tot dormint en el campament, em llevo i pujo a un observatori des d'on es domina un paisatge incomparable.

Que reconfortant és estendre la mirada per aquelles immensitats curulles de pau i silenci, contemplar extasiat aquelles alteroses muntanyes amb roques monstruoses, fantàstiques, com gegantins graons per arribar al cel... La darrera estrella fuig del firmament amb lleuger tremolor d'agonia. La lluna s'esmoreixe mentre una encisadora claredat rogenca es deixa veure pel lloc més oposat. Els ocells es desperten i, descobrint el caparró que guardaven sota l'ala, es llancen a l'espai a la recerca d'apetitosos mosquits...

... Recuperada la vida al campament, fem via cap a la coquetona església tan propícia per eixamplar l'ànima en l'espai infinit de la meditació. Dialoguem la missa amb mossèn Pere, com he dit, de cara al poble per primera vegada pel que fa a nosaltres. (El poble som els del campament i una noia feligresa.)

Retorn al campament, bany, esmorzar i excursió a les runes venerables del castell de Montsoliu. Mossèn Pere —amb sotana, naturalment— salta i corre com una daina per aquelles muntanyes i treball ens costa seguir-lo.

Rosari, sopar, cants, silenci, etc..., fins a l'arribada, a les onze del matí

del dia 18, d'una cinquantena de joves i noies del Centre que inunden aquells camins tan poc freqüentats d'alegria, moviment, cridada i rialles llargues i aixordadores.

Benvinguts sigueu, amics i familiars... Però la vostra presència ens recorda ja aquella ciutat de cel boirinos, de xemeneies fumejants, de punxeguts parallamps, de fàbriques, tallers i oficines, de la qual tan gustosament ens havíem oblidat, de la ciutat a la qual som de retorn a les nou del vespre amb el cor ple de records de les muntanyes de Riells, d'aquells paisatges encisadors, de la coquetona església, de l'aigua fresca de les fonts, del sant rosari resat en comunitat al voltant del foc, de les cançons que s'escampaven per muntanyes i valls, del castell de Montsoliu, i, per damunt de tot, de mossèn Pere Ribot i d'una convivència entranyable en què eren acceptades sense piular les ordres del xef de campament.

I, per acabar, vull transcriure diferents passos d'un article que, amb motiu dels seus 89 anys, li dedica el bisbe auxiliar Joan Carreras (2):

(2) *Catalunya Cristiana*, 27-2-97.

Riells del Montseny, 18 de setembre de 1945.
Comiat davant de l'abadia.

"De mossèn Pere Ribot m'ha atret sempre l'entusiasme. Ara que acaba de ser homenatjat als seus 89 anys, m'agrada remarcar-ne, per damunt de tot, aquesta virtut que tan escasseja i que tant ha resplendit en la vida del nostre poeta (...). La petita abadia de Riells esdevenia immensa quan mossèn Pere explicava i ens feia veure el sentit de cada cosa, de cada manera de fer, de cada projecte de futur amb paraula segura i càlida (...). Per això avui tants recordem amb emoció el seu mestratge sen-

zill i informal de quan érem joves. Coneixia a fons el país, del dret i del revés, ell que havia hagut de fugir-ne en un vaixell el 1936 i, més tard, als anys quaranta, quan era vicari de Sant Adrià, es despertava, de matinada, amb els trets de les execucions del Camp de la Bota.

"Però és en relació amb la persona viva de Jesús, el veritable centre de tota la seva obra, que trobem l'entusiasme més pregon i càlid de mossèn Pere. El seu testimoniatge en aquest sentit ha estat sempre alhora discret i palès:

"Per tal de posseir-te sóc lluny de mi mateix i amb una set terrible de veure't. Perquè jo, embriac del misteri pregon de Tu, amb escriu sóc arbre, pedra i aigua, vent que t'enyora, i flor."

Per molts i entusiastes anys, mossèn Pere.

Pere Solé i Sans (Soci núm. 1)

socis

Una medalla a un soci

Segons un decret del 29 d'abril de 1997, la Presidència de la Generalitat de Catalunya concedeix la Medalla Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic, entre d'altres personalitats, a:

Rafael Ferré i Masip, Dtor Enginyer Industrial, Professor del departament d'Enginyeria Mecànica de la Universitat Politècnica de Catalunya, per la seva contribució a la docència, al desenvolupament i a la difusió de les tecnologies avançades de producció i per la seva eficaç gestió en la direcció del centre C.I.M. (Computer Integrated Manufacturing, laboratori de fabricació assistida per ordinador, de la Universitat Politècnica de Catalunya i de l'Institut Català de Tecnologia).

Aquest guardó li serà lliurat pel Molt Honorable Sr. Jordi Pujol el dia 1 de juliol, al Palau de la Generalitat.

La medalla i la placa Narcís Monturiol varen ésser creades el 15 d'abril de 1982 per distingir les persones i entitats respectivament que han contribuït pels seus mèrits d'una manera destacada al progrés científic i tecnològic de Catalunya.

Rafael Ferré i Masip és el soci núm. 172 del nostre Centre Parroquial. Ens sentim honorats de tenir-lo en la plantilla dels Lluisos d'Horta. Ens congratulem dels seus

èxits i felicitem a tota la família. És tot un orgull tenir un pare i marit tan eficient! Per molts anys, Rafel.

D.S.E.

teatre

Grup de Teatre L'Auca

Hola, amics! Som el Grup de Teatre L'Auca i volem presentar-nos. Som persones d'entre 18 i 50 anys i ens uneix una mateixa afició: el Teatre.

El tipus de teatre que fem és molt variat: clàssic, drama, comèdia, humor, etc.

Ens reunim per assajar els dimarts i dijous en les instal·lacions del Centre Parroquial d'Horta.

Les nostres estrenes sempre les realitzem en el C.P.H., però després també ens movem per diferents punts de Barcelona i rodalies.

Som un grup reduït i volem ampliar el número de socis. Així que si et mou el món de l'espectacle i tens més de 18 anys, posa't en contacte amb nosaltres, i podràs actuar, apuntar, pintar decorats, encarregar-te del so, del maquillatge, de la publicitat...

Esperem que estiguis amb nosaltres la pròxima temporada.

José Luis López Hormigó
Grup de Teatre L'Auca

tennis taula

Un any més

Un any més seguim fent història a la secció del Tennis Taula, ja que si fa tres anys vam aconseguir l'ascens a 1a Divisió Nacional però no vam poder mantenir la categoria i la vam perdre al final de la temporada, el bon nivell de joc dels nostres jugadors va tornar a fer possible l'ascens a 1a Nacional la temporada passada, categoria que aquest any sí hem pogut mantenir després d'una brillant temporada.

Hem quedat a la classificació només amb dues derrotes més que l'equip que jugarà la fase d'ascens a la Divisió d'Honor.

El passat mes de març ens vam haver de desplaçar a l'illa de Tenerife per dispu-

tar-hi un partit de lliga en el qual vam ser derrotats i no vam poder repetir la victòria del partit d'anada jugat al C.P.Horta.

Els jugadors que van anar a Tenerife van ser: Jaume Miró, Hèctor Montanyana i Roger Guasch. Van sortir el divendres al matí, dia que van aprofitar per entrenar en el local de joc de l'equip local on havien de jugar dissabte. Per qüestions d'horaris i preus de tarifes aèries, van haver de tornar diumenge al vespre, dia que van aprofitar per fer una mica de turisme per l'illa i fins i tot per banyar-se a la platja encara que només ens trobéssim a principis de març.

La resta dels equips de la secció també han acabat la temporada amb un bon balanç final ja que dels sis equips que hi ha hagut en competició només un ha perdut la categoria.

El nostre jugador Albert Llorente ha participat en els campionats universitaris de Catalunya (Tarragona) i d'Espanya (Valla-

dolid), com a representant de la universitat de Barcelona.

En el campionat de Catalunya va ser el tercer classificat en la prova d'individuals i va quedar campió de dobles fent parella amb un jugador francès que havia estat campió olímpic de minusvàlids a Atlanta.

Equip de 1a Nacional, màxima categoria de la nostra entitat: Jaume Miró, Roger Guasch, Hèctor Montanyana, Genís Morata, Albert Llorente.

I en el campionat d'Espanya de Valladòlid va arribar a quarts de final en les categories d'individual, dobles i per equips.

En aquests moments els jugadors de la nostra secció estant preparant els diferents campionats de Catalunya en què han de participar.

Curiositats del tennis taula

Un jugador de tennis taula de cert nivell pot arribar a fer el servei d'entre 150 i 200 maneres diferents.

Secció de Tennis Taula

vivències

M'agrada donar bon exemple

El gran mestre de l'educació és l'exemple; l'autoritat més forta, ja que no produeix estrèpits; la influència més poderosa, ja que s'insinua sense fer soroll.

Jo sento una gran pena quan penso en els mals exemples que he donat i dono al llarg de la meua vida. Mals exemples a la família, als amics, als companys, als alumnes i al proïsme en general.

Contestar malament, no tenir prou paciència, engegar a la gent, cridar massa, no escoltar les persones, fer mala cara, no somriure, dir paraules gruixudes. No interessar-me per la salut de les persones malaltes. No compartir les penes i alegries del proïsme. No tenir atencions. Voler figurar. Dir una paraula: no estimar els altres amb tot el cor.

L'Evangeli ens diu: "Que així resplendeixi la vostra llum davant de la gent

perquè vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel." Mt. 5,16.

Alguna vegada ja procuro seguir la veu i l'exemple de Crist, i és veritat que Ell m'ajuda a donar bon exemple. Algun dia li demano que sàpiga somriure a les persones, que les miri, que m'interessi per elles. Quan ho faig en tinc una gran satisfacció, i crec que les persones que reben aquestes atencions també senten una gran consol.

Des que al meu fill Manel l'han fet rector de Sant Quirze del Vallès, un poble a dos quilòmetres de Sabadell, vaig un o dos dies a la setmana a la seva parròquia per procurar embellir-la. Davant del temple i de la rectoria, hi ha unes trenta jardineres que estaven sense plantes. Vaig començar plantant-hi de tot: ciclàmens, fúcsies, hortènsies, rosers, begònies, una gardènia, etc.

Naturalment que tinc molta feina, perquè les plantes necessiten molta cura: cavar, regar, podar, treure herbes... Això vol dir llevar-te a les sis del matí, agafar el metro i els ferrocarrils de la Generalitat per arribar a Sant Quirze a les nou i treballar quatre hores seguides, sense parar. Per començar, entro a l'església i demano al Senyor que em doni forces. Em canso bastant, perquè faig molt exercici, però també en rebo una gran satisfacció. Quan acabo, entro novament en el temple i dic al Senyor, a voltes molt cansat i quasi plorant de joia, que tot l'embelliment de la seva casa l'ofereixo a Ell i als fills del poble. Allà a quarts de tres arribo a casa, renovat d'esperit i amb molta gana.

El que més m'ajuda a tenir ganes de donar bon exemple és la lectura de vides de sants. Recomano que ho feu sempre que pugueu. Recordo algun cas molt colpidor: el del pare Maximilià Maria Kolbe (sacerdot polonès), per exemple.

L'any 1941 un cotxe de la Gestapo s'emporta el pare Kolbe, amb d'altres polonesos, al fatal camp de concentració d'Auschwitz on varen morir milions de persones. Al pare li toca un capítost inhumà a qui anomenen Krott el sanguinari. Aquest l'obliga a transportar a pas de càrrega grossos troncs d'arbre, i quan no pot més i cau a terra, plouen cops de garrot sobre les seves nues espatlles. Als companys que miren d'ajudar-lo els diu:

—No us exposeu. La Immaculada m'ajuda... Jo aguantaré. Amb ella ho puc tot.

El cap del camp havia amenaçat als presoners que per cada un que s'escapés en condemnaria vint a morir de fam. Al cap de pocs dies se n'escapà un i el terror s'apoderà de tothom. El barracot de la fam imposava respecte fins i tot als mateixos botxins. El capítost complí la seva amenaça. Feu formar els presoners i assenyala un a un els condemnats a morir de fam. Digué:

—Aquesta vegada ens acontentarem amb deu. La pròxima vegada seran vint.

Un pare de família va esclatar en sanglots mentre murmurava:

—La meva estimada esposa... Els dos fillets meus!...

És el sergent Gajowniczek. Els condemnats, en filera, esperen l'ordre d'avançar cap al barracot de la mort. Aleshores el pare Kolbe s'avança...

—Alto! —cria Krott, empunyant la pistola—. Què vol aquest porc de polonès?

—Vull morir en lloc d'un dels condemnats.

—Per què?

—Perquè jo sóc vell i inútil i ell té esposa i fills.

(El pare Kolbe tenia aleshores quaranta-set anys.)

—Però tu, qui ets?

—Sóc un sacerdot catòlic.

—Està bé. Ves amb ells.

El subcaporal va canviar el número i va donar l'ordre de marxa. Desfilen els condemnats: l'últim, el pare Kolbe.

Des d'aquell moment no se'ls donarà ni un rosegó de pa, ni una gota d'aigua. Però... cosa estranya! Per regla general, en aquell barracot tot eren insults i crits de desesperació. En canvi, ara, tot són cants i pregàries.

L'encarregat de retirar cada matí els cadàvers troba el pare Kolbe, agenollat o dret, encorajant els seus companys d'infortuni amb l'esperança cristiana. Van sucumbint l'un rera l'altre fins arribar a la vigília de l'Assumpció de la Mare de Déu. Queden al barracot quatre supervivents en estat preagònic. Solament el pare Kolbe conserva les seves facultats. Els esbirros entren per posar una injecció mortal en aquelles venes de sang generosa.

Quan, al dia següent, el dia de la Mare de Déu, arribà el presoner encarregat de netejar el barracot dels condemnats, trobà el cadàver del pare Kolbe assegut, amb el cap lleugerament recolzat a la paret, i els grans ulls molt oberts, amb una mirada plena de llum... Semblava contemplar les dues corones que li havia promès la Verge un dia de la seva infantesa: la blanca de la puresa i la vermella del martiri. La Verge li havia preguntat:

—Quina vols, de les dues?

I ell havia contestat:

—Les dues.

I és veritat, amics, que foren conquerides a pols. Així ho ha reconegut l'Església beatificant-lo solemnement el papa Pau VI i canonitzant-lo el papa actual Joan Pau II. És el patró dels sacerdots.

(Continuarà.)

Joan Homar i Gibert

infantesa

Raconet del soci infantil

Les manualitats són ideals per a les vacances d'estiu que s'acosten o per als dies de pluja, quan us avorriu i no sabeu què fer.

Plats de paper. Materials:

- un bon plec de papers de diari;
- un plat soper;
- unes tisores.

Retalleu els papers en tires de 2 cm d'amplada. Tapisseu amb tires de paper —una capa de tires en un sentit i una altra en sentit perpendicular a la primera— tot el fons del plat.

Després engomeu ben engomada més tires de paper i aneu posant capes de paper, però aquestes últimes només han de tenir goma per sota i no pel damunt.

Deixeu que s'assequin un dia. Un cop sec, ho traieu del motlle i ja teniu un plat de paper. Per decorar, humitegeu els pin-

zells amb guaix i els pinteu amb colors llisos que serviran de fons i després deixeu que la vostra imaginació us doni el tema. Podeu pintar-hi peixos, flors... Aquests plats són per decorar i no per menjar-hi. Poseu-hi un cordill al darrera enganxat amb esparadrap i... a la paret falten plats!

Curiositats:

— L'any 1881 hi havia un anunci que deia:

Pianos Wirth, se venden al contado desde 170 duros o a plazos mensuales.

— El carrer més estret del món és al poble de Ripatransone, a Itàlia, en una regió que es diu Marques. Porta el nom de *Vicolo della Virilità* (Carreró de la Virilitat) i té 43 cm d'amplada.

— El carrer més ample té 2,4 km i va des de la Plaça Municipal a la plaça dels Tres Poders de Brasília, la capital del Brasil.

Digueu ben de pressa:

- Que s'enyora la senyora?
- No, senyora. La senyora no s'enyora. Si s'enyora, ja ho diré a la senyora.

Carmina

**Catalunya,
un país solidari**

Moltes associacions l'estan esperant. **Truca'ns**

900 300 500

O vine a la Direcció General d'Acció Cívica o a l'oficina de Benestar Social més propera.

Generalitat de Catalunya

Gráficas Fomento, S.A. // Esplugues Ll. // D.L. 12.935-89